

Ahol nehéz

*Szaporodnak a laikus anatómiaórák
betegség-professzorok fájás-tanársegédek
tanítanak testismeretre*

*Amihez semminél se voltam közelebb
s hallgattam csöndes zsongását örömmel
most olykor szögesdrótokon onnét kerül*

*Hát így kezdődik a végső árvaság?
Minek az árvasága?
A végén végképp elfogyandó lényegé?*

*Álomi kín: ordítok és nem hallani
álomi kín: futnék és lábom kőmerev*

*de itt ez mindennél nagyobb veszély
ahol nehéz jól folytatni
ahol nehéz fölébredni
ahol nehéz
ahol nehéz — —*

VERESS MIKLÓS

Isten szakállában

*meddig kell vágni még ezt a dzsungelt röhögő majmok és géppuskák
fák könnyeivel csorduló férgek aknatüzek vadonában bujdosni
bőrszínű zubbonyban és hatvan kiló ólommal a húsonban hosszú
liánokba kapaszkodva röpdülni halottak fölött s lezuhanni törött-
tőcsa-szemükbe fuldokolni iszonyodva csapkodva agyvelejük mocsarában
s kiülni holtfáradtan a homlok sziklapartjaira melletted seb-szakadék
s visszagurulni a sűrűbe nem aludhatsz jaj nem aludhatsz nem aludhatsz
vágni kell ezt a dzsungelt azt szabad kőbaltával halnyelű bicskával
damaszkuszi karddal s szuronnal hadonászva rugós késsel támadni
a lecsapó repülőre hogy fölhasított hasából kihulljanak petéi
elbújnak rothadó levelek avarában szétgurultak várnak a bombák
ebből az erdőből ki nem vergődhetsz halálig minden kivágott
szála helyén új nő vagy tíz a levágott helyébe isten sűrű
szakállában meddig kell még vágni a dzsungelt égetni falvakká*

változó fészkeket asszonyólet rohamozni harci fogattal vagy tankkal
hogya ne te légy a halott kinek szem-mocsarában elsüllyedt
gyerekek lebegnek zölden összekapaszkodva fiúk és lányok mintha
bent a bárány kint a farkas című játékkukat kiabálnák de a szájuk
betömte a hínár s némelyik úgy viczorog mint az ordas

rángatom szakálladat isten kezemben marad mint elszakadt harangkötél
s nem kondul a harang vagy ha szól nem tüzet jelez de ágyút
és katonát nézd rángatom szakálladat isten mint haldokló tépi kinjában
a füvet nézd piros már a kezem nekem is s körülöttem minden lecsupálva
de te nem szólsz nem fáj ha foggal tépem a szálakat csak a szájam
lesz tele szitokkal és rettegek mégis hogy egyszer mint örült
bogarát kifésülsz e bozótból s lehajítasz vagy csak két ujjad közé
csiptetve tartasz ezer évig s aztán beletűzöl a hullámpapirosba
s néha előveszel hogy lássad mozdul-e még a lábam van-e kínom
fogózkodom a szakálladba isten nemlétembe fogózkodom nem bírom már
sokáig hogy nyüzsgöjenek bennem a szörnyek lángpolipok szuronykezü
gyermeknek napalmtérképes háta bombázó-keselyűk
látom menetelni a hordóba fullasztottak a tarkónlöttek
az égőhajúk seregét ahogy kikanyarognak szemgödrom alagútján
s be a másik szemgödör óvóhelyére nem tudom elviselni a gyűlöletet
mely itt nőtt ebben a dzsungelban ahol hárommilliárdan vegetálunk
bőrszínű zubbonyban száz kiló ólommal a húsunkban s hosszú liánokba
kapaszkodva repülünk a halottak fölött lezuhanunk törött-tócsa
szemükbe saját szemünkbe zuhanunk
miatyánk

vándorlunk ebben a sosemvolt szakállban a nem-lesz-soha-vége-
szakállban mely elborítja az egész arcot csupa-szőr-majom-isten
koponyáját tapogatjuk tejút-hosszú szálakon siklunk föl s alá
hintázunk mint a gyerek és sikoltunk mint az akasztott át a
testetlen úron lendül az inga a kakukkos-óra-időé
és néha egymás lábába kapaszkodva rántjuk le egymást a semmibe
hullunk millióan vagy magunk akadunk a szakállnak a hajnak vagy
a szőrnek hurkaiban s kinyújtott nyelvvel csúfoljuk az élet
mert tudjuk hogy nincs arc homlok koponya végtagok mell s hát
fölfalta régen ez a dzsungel haj-szőr-szakáll-vadona úszik
isten teste helyett egy csillagködben amelynek lámpásait
néha látjuk átszillogni szemünk elé kulcsolt kezeinken
s botorkálunk a békét termő csillagok földje felé
fogódom a szakálladba miatyánk elfeledtem imádni hozzád nagyon régen
hogya adj álmat szeretőt kenyeret már csak könnyörögni tudok
rángatva mint a harangkötelet e szálakat csupálva mint a füvet
a haldokló
hogya pusztítsd el a szörnyeket melyek belőlünk jönnek kiáltom
míg elcsitulok és égre nyitott szememhez járul a hangya
inni akar
azt hiszi
ez a könny